

Arrest

nr. 210 748 van 10 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HELSEN
Pieter Reypenslei 25
2640 MORTSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaarde op 1 november 2015 België te zijn binnengekomen, diende op 9 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 27 februari 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad vernietigde deze beslissing in beroep (RvV 18 januari 2018, nr. X).

1.3. Op 19 juni 2018 nam de commissaris-generaal de nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die verzoeker in een aangetekende brief van 20 juni 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 09/11/2015

Overdracht CGVS: 11/01/2016

In het kader van uw vraag om internationale bescherming organiseerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 23 januari 2017 een onderhoud van 9u13 tot 12u15 (verslag “CGVS”), en op 11 april 2018 van 9u15 tot 11u20 (verslag “CGVS 2”). Doorheen de onderhouds werd u bijgestaan door een tolk het Pashtou machtig. Uw advocaten, meester Imandt loco meester Van Looy en meester Helsen, waren aanwezig voor de gehele duur van de respectieve onderhouds.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, Pashtoun en Kuchi te zijn, en geboren te zijn in het dorp Gardaw (Gard ab) in het district Kama, provincie Nangarhar. U bent uw hele leven lang een veehoudende nomade geweest, en trekt met uw familie en uw kuddes jaarlijks gedurende de zomer van het district Kama naar de provincie Kabul.

U hebt een oom (vaderszijde) bij de taliban. Nadat hij zich aansloot bij de beweging, ongeveer in 2006, verdween hij jarenlang en achtte u hem overleden. Enkele weken voor uw vertrek uit Afghanistan dook uw oom echter opnieuw op, en vroeg hij meermaals gedurende een tiental dagen om u aan te sluiten bij de taliban, of om voor hen bommen te plaatsen of om een nabijgelegen weg te bespioneren. Op aanraden van uw vader bent u een week later vertrokken uit Afghanistan.

U kwam aan in België op 1 november 2015 en vroeg asiel aan op 9 november 2015. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: een taskara, de taskara van uw vader, en de enveloppe waarin deze documenten u werden toegestuurd.

Op 27 februari 2017 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die evenwel door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd vernietigd op 18 januari 2018. U werd opnieuw gehoord op het CGVS op 11/04/2018.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk maakte dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat u Afghanistan ontvlucht bent omdat uw oom u probeerde rekruteren voor de taliban, of u opdrachten voor hen zou laten uitvoeren (CGVS p. 12, 13). Doorheen uw verklaringen bent u er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat de taliban u daadwerkelijk probeerden te rekruteren en dat u daarom een gegronde vrees voor vervolging had, omdat uw relaas intern niet consistent is en strijdig is met gekende informatie, en omdat het bepaalde ongeloofwaardigheden en merkwaardigheden bevat.

Ten eerste valt het op dat u initieel verklaarde dat u 's winters in Gardaw in Nangarhar verbleef en 's zomers naar Kabul afreisde (CGVs p. 3), maar dat u later stelde dat uw oom u in de maand voor sunbullah (augustus – september) probeerde rekruteren in Gardaw (CGVS p. 13), middenin de zomer dus. U kan uiteraard niet tegelijk in de zomer in Kabul zijn, en op hetzelfde moment gevraagd worden om u bij de taliban aan te sluiten in Nangarhar, waardoor deze inconsistentie uw relaas dan ook danig ondermijnt.

Gevraagd naar een verklaring hiervoor, stelt u dat u dat jaar niet naar Kabul bent gereisd omdat uw dieren ziek waren (CGVS p. 13). Maar het is al te toevallig dat uw oom zo lang niets van zich zou laten horen, om dat net in de ene zomer dat uw dieren ziek vallen en u in Gardaw bleef langs te komen om u te vragen u aan te sluiten; ondanks uw uitleg blijft dit daarom een element dat de aannemelijkheid van uw relaas ondergraaft.

Ten tweede is het markant dat u er niet in slaagt te verklaren precies waarom uw oom zou willen dat u zich zou aansluiten bij de taliban. U geeft primo zelf aan dat u geen voor hen nuttige kennis van explosieven of vuurwapens heeft (CGVS p. 14), dat u geen kennis heeft over de taliban en hen niet steunt (CGVS p. 14, 15), en dat u een atypisch krijgersprofiel hebt gezien het feit dat u al getrouwd bent, vijf kinderen hebt, en een bejaarde vader voor wie u moet zorgen (verklaring DVZ dd. 22 december 2015 afdeling 13, 14, 16; CGVS p. 15). Dit maakt u voor de taliban een maar weinig interessante of betrouwbare rekrut, waardoor het maar moeilijk is om te geloven dat de taliban de moeite zouden nemen om u te bedreigen teneinde u te doen aansluiten, of om een bijkomende investering in u te maken door u ook nog een opleiding voor het plaatsen van bommen te geven (CGVS p. 15). Hierop gewezen, reageert u door te stellen dat eens de taliban iemand op het oog hebben, ze nu eenmaal niet opgeven (CGVS p. 15), maar dat is naast de kwestie: de vraag is waarom ze u zouden willen proberen rekruteren in de eerste plaats, iets waar u geen goede verklaring voor heeft.

U meent secundo wel dat er een goede reden is dat ze u zouden willen inschakelen als bommenlegger of spion, namelijk dat uw kuddes u een goede dekmantel hiervoor zouden geven (CGVS p. 13, 15). Schapenherders zijn evenwel niet bepaald zeldzaam in Afghanistan, en het is maar moeilijk denkbaar dat de taliban deze eigenschap zodanig zwaar zou laten doorwegen dat ze u louter hierom enkel de keuze zouden laten tussen aansluiten of meewerken, en de dood. Aansluitend hierop dient trouwens te worden opgemerkt dat u voor de DVZ het aanbod van de taliban om bommen te plaatsen of te spioneren niet had vermeld (vragenlijst CGVS dd. 22 december 2015, afdeling 3.5.).

Het is in deze context tertio ook opmerkelijk hoedanig veel moeite uw oom en de taliban zich getroosten om u te proberen rekruteren: ze zouden u op drie verschillende momenten zijn komen bezoeken, telkens met een groep mensen, over een periode van minstens tien dagen (CGVS p. 13), waarna ze u ook nog eens een week lang de tijd gaven om na te denken over uw laatste kans om u aan te sluiten (CGVS p. 13). In het kader van uw supra geschetste, voor hen weinig interessante profiel komt dit eerder vreemd over. Alles bij elkaar genomen kon u geen overtuigende argumenten aanreiken waarom de taliban u zouden willen rekruteren, wat het op zijn beurt maar weinig aannemelijk maakt dat de taliban u zouden bedreigen in een poging om u te dwingen u bij hen te doen aansluiten.

Het CGVS beschikt ten derde trouwens over informatie die erop wijst dat rekrutering onder dwang bij de taliban zelden tot nooit voorkomt (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Wanneer gedwongen rekrutering toch voorkomt gebeurt dit bovendien meestal in de familiale of tribale context, wanneer een stam- of familieleider of dorpshoofd besloten heeft zich aan de zijde van de opstandelingen te scharen, of via beïnvloeding van religieuze leiders of brainwashing in madrassas. U geeft nergens aan dat uw oom een belangrijke gezagspositie in uw stam of familie bekleedde – wel integendeel; hij werd dood geacht (CGVS p. 12). Rekrutering door de taliban is hoofdzakelijk gebaseerd op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie, en vormt onder directe dwang eerder een uitzondering. Om supra geschetste redenen kon u niet aantonen of aannemelijk maken dat uw persoonlijke situatie hier van zou afwijken, waardoor er maar weinig geloof gehecht kan worden aan uw claim dat uw oom u met dwang voor de taliban zou proberen rekruteren.

Het is ten slotte ook merkwaardig dat uw oom enkel u gevraagd had om aan te sluiten bij de taliban of opdrachten voor hen uit te voeren, ofschoon u samenleefde met uw hele familie, waaronder uw neven (CGVS p. 4, 5). Uw oom maakte volgens u wel allusie op de mogelijkheid om ook hen te proberen rekruteren (CGVS p. 13), maar nadat u was vertrokken uit Afghanistan, zou hij uw familie verder met rust hebben gelaten en opnieuw verdwenen zijn zonder terug te keren (CGVS p. 16). Hij zou dus teruggekeerd zijn na een jarenlange afwezigheid louter en alleen om u te proberen rekruteren, om daarna meteen weer spoorloos te verdwijnen. In het licht van het voorgaande, met name uw voor de taliban weinig interessant profiel, ondergraaft deze vermeende exclusieve focus op uw persoon de geloofwaardigheid van uw relaas verder.

Op basis van al deze elementen samen genomen kan besloten worden dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat uw oom u onder dwang probeerde inschakeling bij de taliban.

Ondanks dat deze conclusie reeds werd onderschreven door de RVV in haar arrest van 18 januari 2018, bleef u ook tijdens het tweede onderhoud bij uw verklaringen hieromtrent (CGVS 2 p. 3) U hebt geen andere reden aangegeven waarom u Afghanistan verlaten hebt, en gevraagd of u mogelijk problemen ondervond omwille van uw status van Kuchi, kon u geen incidenten aanwijzen die aanleiding zouden geven tot een gegronde vrees voor vervolging of ernstig risico op het leiden van ernstige schade; uw ervaringen in die context gingen nooit verder dan een handgemeen (CGVS p. 5).

Bovenstaande beoordeling werd door de RVV bevestigd in arrest no 198-195 van 18/01/2018.

Er dient daarom te worden besloten dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben bovendien enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Behsud te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afgaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Opstandelingen viseren soms controleposten en konvooien van veiligheidsdiensten op de weg. Als gevolg van dergelijke aanvallen kan het verkeer op de weg soms urenlang geblokkeerd zijn. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd

door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan.

Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Behsud met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Behsud actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Behsud aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U bent een gezonde man van beroepsleeftijd. Hoewel u aangeeft uw hele leven als nomade te hebben geleefd en niet naar school gegaan te zijn, zou u uzelf wel geleerd hebben om te schrijven, en zowel Dari als Pashtu spreken (CGVS p. 6, 7). Bevraagd naar hoe het de andere leden van uw karavaan vergaan is, stelde u dat zowat de helft van hen zich gevestigd heeft en het nomadenleven heeft opgegeven (CGVS 2 p. 10, 11), onder meer de malik van de karavaan, die zich in Gardaw vestigde, waar ook u een huis hebt (CGVS 2 p. 10; CGVS p. 2, 3). In België zou u ondertussen zijn beginnen werken in de bouw (CGVS 2 p. 15), wat aangeeft dat u in principe ook buiten het nomadenbestaan in uw onderhoud zou kunnen voorzien.

Bij een (her)vestiging in Behsud zou u bovendien ook niet enkel op uzelf aangewezen zijn om in het levensonderhoud van u en uw gezin te voorzien. U geeft namelijk aan dat uw schoonfamilie in het district Behsud, in het dorp Daman zou wonen (CGVS p. 6, 7; verklaring DVZ dd. 22 december 2015, afdeling 15a.), wat nota bene binnen het grootstedelijk gebied van Jalalabad ligt. Zij staan ook nog in contact met uw gezin in Afghanistan, getuige uw verklaring als zou uw schoonbroer uw vader helpen met het sturen van poststukken naar België (CGVS p. 11).

Het is in dit kader ook niet onbelangrijk om aan te stippen dat er een rechtstreekse weg loopt voorbij het dorp waar u uw huis heeft (Gardaw / Gardau / Gard Ab), helemaal naar Jalalabad, en langs het dorp loopt waar uw schoonfamilie woont en dit op minder dan een uur rijden, bovendien werd deze weg naar uw eigen verklaringen op verschillende punten ondertussen verhard (CGVS p. 16; stukken toegevoegd aan het dossier). U verklaarde al dat een aantal van uw karavaangenoten zich daar gevestigd hadden, en dus zou u bij een hervestiging in Behsud nog in de buurt wonen van een deel van uw voormalige vrienden edm.

Voorts dient rekening gehouden te worden met andere elementen, namelijk uw achtergrond (in Afghanistan) als nomade, en uw verklaring als zou u vijf jonge kinderen hebben. Over die laatste vertelde u onder meer dat ze in Afghanistan niet naar school konden gaan omdat u toen u nomade was, steeds een half jaar onderweg was, de scholen hen niet wilden nemen voor slechts de andere helft van

het jaar (CGVS p. 12). Mocht u zich permanent vestigen in Behsud, zou dit ten minste geen probleem meer mogen zijn. Ook kan worden vastgesteld dat de steun van de familie bij uw afwezigheid blijkbaar wel volstond om tot vandaag in het onderhoud van de kinderen te voorzien. Voor het overige kan gesteld worden dat op basis van de bovenstaande vaststellingen, er besloten moet worden dat u over een voldoende sociaal netwerk, en voldoende eigen capaciteiten beschikt om in uw eigen levensonderhoud en dat van uw gezin te voorzien.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, verwees u naar de door u aangehaalde problemen die supra werden besproken (CGVS p. 19, CGVS 2 p. 14). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Behsud over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker licht in zijn verzoekschrift toe als volgt:

“4.1 verzoek om erkenning als vluchteling

Verzoeker stelt vast dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen opnieuw uitgebreid het asiolverhaal van verzoeker bespreekt.

Dit is echter volledig naast de kwestie, daar de Raad had verzocht om na te gaan wat de situatie is van de Kutchi's én of verzoeker een valabel alternatief had in Kaboel.

Verzoeker neemt akte van het herhaald afwijzen van verzoekers asielrelaas en schikt zich wat dit betreft naar de wijsheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker wijst ook op de aanhef, waarbij de omstandigheden van het verhoor worden toegelicht en verbaast zich dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen schrijft dat Mr. Imandt loco mr. Van Looy aanwezig zou zijn geweest...

Dit klopt hoegenaamd niet. Mr. Van Looy, noch Mr. Imandt was aanwezig tijdens het verhoor. Diot duidt alleszins op het gebrek aan nauwkeurigheid van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verzoekers kan slechts vaststellen dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vraag van de Raad negeert, zoals ook blijkt infra.

4.2 de subsidiaire bescherming

Vooreerst merkt verzoeker op dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet twijfelt aan de herkomst van het dorp van Verzoeker.

Verzoeker is afkomstig uit een gehucht in het district Kama, provincie Nangarhar.

Verzoeker heeft een thuisdorp, huis en vee; het klopt dat hij met zijn kudde soms rondtrok.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen behandelt de vraag over verzoeker terug zou kunnen naar Kaboel niet, zodat verzoeker ervan uitgaat dat ook de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen meent dat Kaboel geen alternatief is voor verzoeker.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beperkt zich tot onderzoek van de veiligheidssituatie in Nangarhar.

Verzoeker brengt zelf de relevante passages bij van het voorlaatste rapport van de VN (EASO country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) stelt het volgende over de situatie (p. 107 e.v.):

“ The provincial capital Jalalabad is not spared from violence. In June 2015 a coordinated attack against police headquarters and then the use of a bomb against the same building the following month caused indirect civilian casualties.(999)

Moreover, bomb blasts in the capital's public spaces are frequent(1000) and especially places frequented by civilians such as bazars(1001) and hotels. (1002) In April 2015, a suicide attack at 8:00am near the Kabul Bank branch in Jalalabad caused at least 34 deaths and wounded more than 100 wounded. (1003) Since 2012, the security situation has deteriorated with an increase of attacks against ANSF on the main Bati Kot highway while the trunk road Torkham-Jalalabad has also become a target. (1004) According to the Long War Journal (LWJ), 'Nangarhar is a strategic province for both the Taliban and the Coalition. The province borders the Pakistani tribal agency of Khyber, and hosts the main supply route from Pakistan.' (1005) Gunmen also attack civilians on the Kabul-Jalalabad highway. (10)."

Vrij vertaald :

"de provinciale hoofdstad, Jalalabad, wordt niet gespaard van geweld. In juni 2015 was er een gecoördineerde aanval tegen het hoofdkantoor van de politie en een maand later was er een bomaanslag tegen hetzelfde gebouw, wat burgerslachtoffers veroorzaakte. Des te meer zijn er veelvuldig bomaanslagen en vooral dan deze op plaatsen waar veel burgers komen, zoals bazars en hotels. In april 2015 veroorzaakte een zelfmoordaanslag tegen het lokale Kabul Bank bankkantoor in Jalalabad, minstens 34 doden en meer dan 100 gewonden. Sinds 2012 is de veiligheidssituatie ernstig verslechterd, als gevolg van een stijging van aanvallen tegen ANSF (het reguliere leger, nvda) op de belangrijke Bait Kot snelweg; ook de weg Rorkham-Jalalabad werd een doelwit. Volgens de "long war journal" is Nangarhar een strategische provincie, voor zowel de Taliban als de coalitie. De provincie grenst aan het Pakistaanse tribale gebeuren van Khyber en herbergt de belangrijkste bevoorradingsweg voor Pakistan. Schutters vallen ook burgers aan op de Kabul-Jalalabad snelweg ..."

Het rapport vervolgt en stelt zelfs dat bepaalde delen van de provincie onder IS bestuur staan en dit een belangrijke inpact heeft op het dagelijkse leven van de burgers.

Alleszins blijkt dat de veiligheidssituatie in de streek van verzoeker allesbehalve is en aan hem dus de subsidiaire bescherming dient te worden verleend.

Blijkens het laatste rapport van december 2017, waarnaar ook de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwijst, is de situatie alles behalve verbeterd.

(https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/EASO_Afghanistan_security_situation_2017.pdf)

In Jalalabad wordt alleszins uitbreiding van Isis, of ISKP genoemd in het rapport, in de buitenwijken van Jalalabad (p38 EASO rapport) vermeld.

De algemene criminaliteit stijgt schrikbarend (p48 EASO rapport). De lokale politie wordt ineffectief genoemd bij het bestrijden van criminaliteit, zowel in een rapport van het Amerikaans ministerie van buitenlandse zaken, als van het UNHCR rapport.

87% van de mensen in Jalalabad vrezen voor hun veiligheid en de stad wordt "gevaarlijk" genoemd (p59 EASO rapport).

De snelweg is tussen Kabul en Jalalabad is niet enkel onveilig door het verkeer.

Het EASO rapport stelt dat er gedurende 2016 de weg zelfs was afgesloten omwille van gevechten tussen milities en aanvallen op legerconvooien... (p.155 EASO rapport) Dit is werkelijk iets anders dan de claim van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Er zijn sporadische aanvallen in Jalalabad van de Taleban en er staan verschillende districten onder controle van de Taleban (p198 EASO rapport).

Nangarhar provincie, waarin Jalalabad ligt, had 2.393 veiligheidsincidenten tussen 1 september 2016 en 31 mei 2017, waarvan 135 in Jalalabad zelf. Van deze 2393 veiligheidsincidenten waren er 1397 gewapende conflicten en luchtaanvallen, 198 ontploffingen en 143 aanvallen tegen individuen. (P198-199 EASO rapport). Dit betreft dan nog enkel de gerapporteerde geweldsincidenten.

De opsomming die het rapport geeft van de aard van de geweldsincidenten, leest als een horrorverhaal. (p 200 EASO rapport). In mei 2017 viel Isis (of ISKP) de radio en televisiestudio aan in Jalalabad. Resultaat : 5 gedode burgers en 14 gewond. (p200 Easorapport).

En de situatie lijkt niet te beteren. Zo beschrijft het rapport dat tussen 1 januari 2017 en 31 augustus 2017, Nangarhar provincie het meest ontheemde en op de vlucht zijnde Afghanen telt en Jalalabad in het bijzonder het gebied is met de hoogste gecumuleerde dichtheid van nieuwe langdurige vluchtelingen; bij duizenden zijn ze gearriveerd. (p201 EASO rapport).

Samengevat kan worden gesteld dat er weldegelijk een zeer ernstige onveiligheidssituatie is ontstaan in Jalalabad – Nangarhar en dat de gemachtigde van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dan ook volstrekt onterecht geen subsidiaire bescherming gunt aan verzoeker; alleszins baseert de gemachtigde van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zich op verouderde rapporten en negeert hij straal, het veel recentere en up to date, eigen rapport.

De conclusie van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is dan ook fout daar de situatie in verzoekers district weldegelijk onveilig is, minstens onderzocht de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen onvoldoende waar verzoeker vandaan komt en of hij mogelijk gevaar loopt om verzeild te raken in een gevaarlijke omgeving en onderzocht de Commissaris-generaal

voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet adequaat of verzoeker recht heeft op subsidiaire bescherming.

De beslissing is dan ook ongegrond wat dit betreft.

Samenvattend kan dan ook worden besloten dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing niet naar recht verantwoordde en ze dan ook vernietigd dient te worden en aan verzoeker het statuut van subsidiaire bescherming dient te worden verleend, minstens dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ze verder dient te onderzoeken."

2.1.2. In een aanvullende nota van 13 september 2018 voegt de commissaris-generaal volgende documenten toe:

- het EASO "Country of Origin Information Report: Afghanistan security situation. Update" van mei 2018;
- een uittreksel uit het rapport "Country Guidance Afghanistan: Guidance note and common analysis" van juni 2018.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift erop wijst dat de commissaris-generaal verkeerdelijk stelt dat Mr. Van Looy loco Mr. Imandt aanwezig was op zijn persoonlijk onderhoud, merkt de Raad op dat, indien zulks het geval was, dit een louter materiële vergissing betreft, die geen invloed heeft op de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift zich, wat de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas betreft, te schikken naar de wijsheid van de Raad. Deze oordeelde dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten, zodat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft, noch een reëel risico loopt op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet:

"In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

"Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk maakte dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat u Afghanistan ontvlucht bent omdat uw oom u probeerde rekruteren voor de taliban, of u opdrachten voor hen zou laten uitvoeren (CGVS p. 12, 13). Doorheen uw verklaringen bent u er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat de taliban u daadwerkelijk probeerden te rekruteren en dat u daarom een gegronde vrees voor vervolging had, omdat uw relaas intern niet consistent is en strijdig is met gekende informatie, en omdat het bepaalde ongeloofwaardigheden en merkwaardigheden bevat.

Ten eerste valt het op dat u initieel verklaarde dat u 's winters in Gardaw in Nangarhar verbleef en 's zomers naar Kabul afreisde (CGVs p. 3), maar dat u later stelde dat uw oom u in de maand voor sunbullah (augustus – september) probeerde rekruteren in Gardaw (CGVS p. 13), middenin de zomer dus. U kan uiteraard niet tegelijk in de zomer in Kabul zijn, en op hetzelfde moment gevraagd worden om u bij de taliban aan te sluiten in Nangarhar, waardoor deze inconsistentie uw relaas dan ook danig ondermijnt. Gevraagd naar een verklaring hiervoor, stelt u dat u dat jaar niet naar Kabul bent gereisd omdat uw dieren ziek waren (CGVS p. 13). Maar het is al te toevallig dat uw oom zo lang niets van zich zou laten horen, om dat net in de ene zomer dat uw dieren ziek vallen en u in Gardaw bleef langs te komen om u te vragen u aan te sluiten; ondanks uw uitleg blijft dit daarom een element dat de aannemelijkheid van uw relaas ondergraaft.

Ten tweede is het markant dat u er niet in slaagt te verklaren precies waarom uw oom zou willen dat u zich zou aansluiten bij de taliban. U geeft primo zelf aan dat u geen voor hen nuttige kennis van explosieven of vuurwapens heeft (CGVS p. 14), dat u geen kennis heeft over de taliban en hen niet steunt (CGVS p. 14, 15), en dat u een atypisch krijgersprofiel hebt gezien het feit dat u al getrouwd bent,

vijf kinderen hebt, en een bejaarde vader voor wie u moet zorgen (verklaring DVZ dd. 22 december 2015 afdeling 13, 14, 16; CGVS p. 15). Dit maakt u voor de taliban een maar weinig interessante of betrouwbare rekrut, waardoor het maar moeilijk is om te geloven dat de taliban de moeite zouden nemen om u te bedreigen teneinde u te doen aansluiten, of om een bijkomende investering in u te maken door u ook nog een opleiding voor het plaatsen van bommen te geven (CGVS p. 15). Hierop gewezen, reageert u door te stellen dat eens de taliban iemand op het oog hebben, ze nu eenmaal niet opgeven (CGVS p. 15), maar dat is naast de kwestie: de vraag is waarom ze u zouden willen proberen rekruteren in de eerste plaats, iets waar u geen goede verklaring voor heeft.

U meent secundo wel dat er een goede reden is dat ze u zouden willen inschakelen als bommenlegger of spion, namelijk dat uw kuddes u een goede dekmantel hiervoor zouden geven (CGVS p. 13, 15). Schapenherders zijn evenwel niet bepaald zeldzaam in Afghanistan, en het is maar moeilijk denkbaar dat de taliban deze eigenschap zodanig zwaar zou laten doorwegen dat ze u louter hierom enkel de keuze zouden laten tussen aansluiten of meewerken, en de dood. Aansluitend hierop dient trouwens te worden opgemerkt dat u voor de DVZ het aanbod van de taliban om bommen te plaatsen of te spioneren niet had vermeld (vragenlijst CGVS dd. 22 december 2015, afdeling 3.5.).

Het is in deze context tertio ook opmerkelijk hoedanig veel moeite uw oom en de taliban zich getroosten om u te proberen rekruteren: ze zouden u op drie verschillende momenten zijn komen bezoeken, telkens met een groep mensen, over een periode van minstens tien dagen (CGVS p. 13), waarna ze u ook nog eens een week lang de tijd gaven om na te denken over uw laatste kans om u aan te sluiten (CGVS p. 13). In het kader van uw supra geschetste, voor hen weinig interessante profiel komt dit eerder vreemd over. Alles bij elkaar genomen kon u geen overtuigende argumenten aanreiken waarom de taliban u zouden willen rekruteren, wat het op zijn beurt maar weinig aannemelijk maakt dat de taliban u zouden bedreigen in een poging om u te dwingen u bij hen te doen aansluiten.

Het CGVS beschikt ten derde trouwens over informatie die erop wijst dat rekrutering onder dwang bij de taliban zelden tot nooit voorkomt (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Wanneer gedwongen rekrutering toch voorkomt gebeurt dit bovendien meestal in de familiale of tribale context, wanneer een stam- of familieleider of dorpshoofd besloten heeft zich aan de zijde van de opstandelingen te scharen, of via beïnvloeding van religieuze leiders of brainwashing in madrassas. U geeft nergens aan dat uw oom een belangrijke gezagspositie in uw stam of familie bekleedde – wel integendeel; hij werd dood geacht (CGVS p. 12). Rekrutering door de taliban is hoofdzakelijk gebaseerd op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie, en vormt onder directe dwang eerder een uitzondering. Om supra geschetste redenen kon u niet aantonen of aannemelijk maken dat uw persoonlijke situatie hier van zou afwijken, waardoor er maar weinig geloof gehecht kan worden aan uw claim dat uw oom u met dwang voor de taliban zou proberen rekruteren.

Het is ten slotte ook merkwaardig dat uw oom enkel u gevraagd had om aan te sluiten bij de taliban of opdrachten voor hen uit te voeren, ofschoon u samenleefde met uw hele familie, waaronder uw neven (CGVS p. 4, 5). Uw oom maakte volgens u wel allusie op de mogelijkheid om ook hen te proberen rekruteren (CGVS p. 13), maar nadat u was vertrokken uit Afghanistan, zou hij uw familie verder met rust hebben gelaten en opnieuw verdwenen zijn zonder terug te keren (CGVS p. 16). Hij zou dus teruggekeerd zijn na een jarenlange afwezigheid louter en alleen om u te proberen rekruteren, om daarna meteen weer spoorloos te verdwijnen. In het licht van het voorgaande, met name uw voor de taliban weinig interessant profiel, ondergraaft deze vermeende exclusieve focus op uw persoon de geloofwaardigheid van uw relaas verder.

Op basis van al deze elementen samen genomen kan besloten worden dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat uw oom u onder dwang probeerde inschakeling bij de taliban. U hebt geen andere reden aangegeven waarom u Afghanistan verlaten hebt, en gevraagd of u mogelijk problemen ondervond omwille van uw status van Kuchi, kon u geen incidenten aanwijzen die aanleiding zouden geven tot een gegronde vrees voor vervolging of ernstig risico op het leiden van ernstige schade; uw ervaringen in die context gingen nooit verder dan een handgemeen (CGVS p. 5).

Er dient daarom te worden besloten dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben bovendien enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.”.

Deze vaststellingen vinden allen steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden niet door verzoeker betwist. Deze vaststellingen worden door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.5. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet."

2.4. De toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en de middelen hierover moeten alsnog worden beoordeeld.

Uit artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij naar het oordeel van de Raad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 15, nrs. 1-5) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul - Jalalabad.

Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Nergens wordt geopperd dat verzoeker via de luchthaven van Jalalabad zou moeten reizen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (Landeninformatie, stuk 13, nrs. 3-7) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats.

Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoeker toegevoegde informatie is immers dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waar de veiligheidsanalyse van Jalalabad op is gesteund. De Raad merkt op dat voorgaande analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad genoegzaam bevestigd wordt door de recente informatie toegevoegd door de commissaris-generaal in de aanvullende nota.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of verzoeker over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad. Rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden kan van verzoeker redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in Jalalabad vestigt. Verzoeker is immers een gezonde man van beroepsleeftijd, die zowel Dari als Pashtou spreekt (Dossier overgemaakt aan CGVS, “*Verklaringen betreffende de procedure*”, stuk 12). Verzoeker geeft aan dat hij in Afghanistan een nomade was, doch geeft aan dat de helft van de leden van zijn karavaan zich thans heeft gevestigd en het nomadenleven heeft opgegeven (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 3, 10-11). Verzoeker gaf aan dat hij in België werkzaam was in de bouw (*Ibid.*, p. 15), wat erop wijst dat hij in principe ook buiten het nomadenbestaan in zijn onderhoud zou kunnen voorzien.

Uit verzoekers verklaringen blijkt bovendien dat hij in het district Behsud, waar de stad Jalalabad is gelegen, over een familiaal en sociaal netwerk beschikt. Verzoeker verklaarde immers dat zijn schoonfamilie in het district Behsud woont (DVZ-verklaring, stuk 12, p. 6) en dat verschillende van zijn karavaangenoten zich vestigden in het dorp Gardaw (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 14), een dorp waar verzoeker verklaarde zich in de winter te vestigen en dat volgens de informatie beschikbaar in het administratief dossier via een rechtstreekse weg verbonden is met Jalalabad en op minder dan een uur rijden ligt (Landeninformatie, stuk 13, nrs. 7-8).

In zoverre verzoeker ter betwisting van de mogelijkheid tot een intern vestigingsalternatief elders in Afghanistan, verwijst naar zijn problemen met de taliban (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 14), merkt de Raad op dat geen geloof kan worden gehecht aan deze problemen, gelet op de bovenstaande vaststellingen. Waar verzoeker erop wijst dat hij geen mogelijkheden had om zijn kinderen te onderwijzen omwille van hun nomadenbestaan, gezien de school geen leerlingen accepteert die slechts een half jaar komen, (*Ibid.*, p. 12), merkt de Raad op dat het niet aannemelijk is dat dergelijke problemen zich bij een permanente vestiging in Jalalabad zouden voordoen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat verzoeker, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in staat is om buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de stad Jalalabad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP